

EFFE BELLE (1)

Tot voor kort hadden wij nog zo'n antieke crème-grijze draaitelefoon, waarmee het kiezen van een nummer tot de oude ambachten wordt gerekend. Met ingewikkelde lussen in de wandcontactdoos werd ons hoofdtoestel doorverbonden naar boven, en vandaaruit met een haspel naar de zolder. Tijdens het draaien van een nummer konden wij met z'n allen meegenieten van een gezellig pruttelende bel. Het ingewikkelde samenspel van beneden-bellen-en-boven-opnemen en andersom hadden wij volmaakt onder de knie ("Daan, telefoon! Neem jij 'm op?" "Já, ik héb 'm!" "Heb je 'm?" Dan leg ik 'm hier neer, hoor!"). Totdat er enige tijd geleden een modern vormgegeven druktoetsentelefoon in huis kwam. Zo'n apparaat met nummerherhaling, pauzetoets, sterretje-hekje mogelijkheid, aarde en flash enzovoort. Het oude toestel - dat in de loop der jaren schier alle kleuren van de regenboog had aangenomen - ingeleverd bij PTT-Telecom ("Leuk zeg, zo'n ouderwets toestel!") en vol goede moed begonnen met de aansluiting; want pa zou dat varkentje natuurlijk zelf even wassen.

* * *

De meest elementaire aansluitingen zijn snel voor elkaar; en het nieuwe toestel piept als de beste nadat nummer 0140 (hoorn opleggen en even wachten!) gedraaid is. "Fijn pap, zo'n druktoetsentelefoon, je kunt er veel sneller mee bellen en het is ook wel wat moderner, vind je ook niet?" Ja, dat vind ik eigenlijk ook wel. Het probleem is alleen, dat de oude beestjes boven en op zolder in alle toonaarden blijven zwijgen.

Na opening van de netcontactdoos blijken er toch wel erg veel gekleurde draadjes en verbindingen in te zitten. Vriend van de jongste dochter erbij gehaald. Studeerde electronica, dus dat moet een fluitje van een cent zijn. Het signaal wordt niet meer naar boven doorgegeven, luidt de conclusie na enig onderzoek. Joost - want zo heet haar vriend - mag weten waar het aan ligt. Dan dus maar naar de overbuurman: trouwe steun en toeverlaat bij een geflipte computer of andere op hol geslagen elektronische apparaten. Een schakeling voor extra bel (EB) moet uitkomst brengen. Alle draadjes weer losgekoppeld en opnieuw aangesloten. Het nieuwe toestel piept de huisgenoten beneden weliswaar vrolijk op, maar boven en op zolder geen teken van leven te bekennen. Balen dus.

* * *

Uiteindelijk is het grootmoeders recept dat na twee avonden ploeteren en foeteren de oplossing biedt. Rood en blauw moeten kruislings verwisseld worden, nog wat onduidelijke doorverbindinkjes gemaakt en de zaak is geklaard. Alles

rinkelt, piept en belt weer als vanouds. En passant blijken we er bovendien een primitieve, maar wel doelmatige huisinstallatie te hebben bijgekregen. De kerstman - want hij deed ons de nieuwe telefoon cadeau - kan de paashaas nu probleemloos beneden, boven en op zolder aan de lijn krijgen. En de overbuurman is uiteraard een aansluitschema rijker geworden.

EFFE BELLE (2)

Vrijdag, vroeg in de avond. De schooltassen zijn voor twee dagen werkloos in de hoek van de slaapkamer geslingerd en er worden plannen gesmeed voor het weekend. "Shit, ik moet Joyce nog even bellen om af te spreken hoe laat we vanavond uitgaan", zegt de oudste met een lichte paniek in haar stem. "En ik moet Joost (haar vriend, zie 1) nog vragen welke video we gaan huren voor zaterdagavond", voegt de jongste er aan toe. Effe belle, dus. Aan de nog steeds groeiende lokale telefoonberg worden weer twee overbodige gesprekken toegevoegd.

* * *

Onze telefoonrekening is al jarenlang redelijk stabiel. Veel lokaal, een beetje minder interlokaal, soms een 06-gesprekje (voor speculanten: informatieve nummers), huurtoestelletje en doorsnee abonnementskosten. Totdat Julie ging verhuizen naar Poppel, net even over de Belgische grens. Opeens stond er enkele internationale gesprekken op de nota. En voor de lol hadden ze ook maar eens een teleplusgesprek gevoerd. Moet kunnen, geintje. Eigenlijk zouden we het liefst een eigen telefoontoestel op onze kamer hebben, dan kunnen we in alle rust en ongestoord onze vriendschaar bellen. Het derde nieuwtje tenslotte was de introductie van autotelefoon- resp. semafoongesprekken. Moet toch kunnen, want we leven per slot van rekening toch in een moderne communicatiemaatschappij, nietwaar?

Het aantal internationale gesprekken groeide al snel aan tot een handjevol en de kosten ervoor naderden ras het bedrag voor de lokale gesprekken, die overigens in aantal spoedig het tweede honderd zouden bereiken.

* * *

Wat te doen om deze opwaartse spiraalbeweging in de hand te houden? Slot erop? Teller eraan hangen? Potje ernaast? Niet lang daarna besloten we om eerst alarmfase 1 uit te proberen: effe belle naar België uitsluitend met een telefoonkaart in de telefooncel op de hoek van de straat. Het klinkt misschien wat barbaars, maar het valt heus wel mee, vonden

we. Toegegeven, het is er frisjes in de wintermaanden, maar dat bevordert wellicht de snelheid van de communicatie. En voor langere berichten kun je natuurlijk ook even schrijven of faxen, hè?

Het mes snijdt nu naar twee kanten: pa's collectie telefoonkaarten groeit voortaan wat sneller en de Vlaams-Nederlandse betrekkingen blijken er niets onder te lijden. Wellicht dat alarmfase 1 na verloop van tijd kan worden ingetrokken!